

АННА КАМЕНОВА
АВТОБУС НА ДВА ЕТАЖА

chitanka.info

Автобусът потегли. Пътниците бяха насядали плътно един до друг — Имаше и правостоящи. Трите момчета седяха на последната седалка.

— Куто, само ми пречиш — извика му Къто, — стига си се въртял и подскачал. Не мога нищо да видя.

Този път Куто беше до прозореца. Щом спря автобусът, той цял се изправи и затъмни прозореца.

— Дръпни се и аз да видя нещо — помоли се Кото.

— Какво има да видиш? Бензостанция. Наливат бензин.

— Като е бензостанция, ти защо гледаш? — ядосано рече Къто.

В това време мъжът със синята престилка прибра маркуча, с който наливаше бензин в резервоара, сложи капачето и избърса прозореца. Шофьорът се качи в колата и пое волана. Гр-гър-гър — но моторът не искаше да запали. Шофьорът слезе и отвори капака на мотора. Някои пътници слязоха. Трите момчета също слязоха и се накачулиха над мотора, но не можеха нищо да видят, защото по-високи пътници се бяха изправили пред тях. Куто обаче се промъкна до самия шофьор.

— Я, момченце — каза шофьорът, — дръж малко клещите да опитам с отвертката. — Той разгъна мушамата и извади няколко инструмента.

Куто това и чакаше. Той обичаше да помага. А беше и много любопитен. Гледаше на всички страни нещо да не пропусне.

— Е, няма как — засмя се шофьорът, — ще те правя помощник-шофьор. Иди ми донеси манивелата. Тя е вътре в колата под моята седалка.

Като стрела се спусна Куто и всички пътници му сториха път да мине по-бързо. Шофьорът завъртя манивелата веднъж, дважд, три пъти. Колата не тръгваше.

— Не може — каза шофьорът, — и с манивела не пали. Качете се всички. Да останат само двама-трима по-якички, за да тикат.

Къто, Кото и Куто също се наредиха край автобуса и се опитваха да опрат рамо и да тикат. Гър-гър — най-последно моторът запали. Пътниците се затичаха и се качиха на автобуса. Затичаха се и трите момчета. Всички насядаха на местата си. Автобусът потегли.

Къто се завъртя неспокойно. И Кото се оглеждаше. Ами Куто къде е?

Нямаше го.

Пътниците се раздвижиха, навеждаха се, извиваха вратове, за да огледат и предните, и задните седалки.

Нямаше го. Къто и Кото заплакаха.

Един от пътниците извика на шофьора:

— Спрете, спрете! Няма едно от момчетата.

Шофьорът намали хода и спря.

— Кое момче? Как го няма? Май че бяха трима. Ето ги двете. А третото нали се беше пъхнало до самия мотор. То беше с червена баретка.

— А сега го няма.

На покрива на автобуса, дето се слагат куфарите, нещо затрополи.

— Развързали са се куфарите — каза шофьорът, — ще се кача по стълбичката да видя какво става. Да не изгубим нещо от багажите.

Заедно с шофьора слязоха и няколко нетърпеливи пътници. Къто и Кото поискаха и те да слезат, но един възрастен човек ги спря:

— Няма да слизате. Сега и вас ли да загубим. Ще се запилеете и вие като вашето другарче. Да не би да се е скрило някъде?

— Може, може — каза Къто. — Той обича шегите.

— Все ни прави номера — добави Кото.

Шофьорът едва се бе качил на първото стъпало на стълбичката, която водеше към покрива на автобуса, и извика:

— А бе тук ли си бил? Слез бързо долу да ти издърпам ушите. Ти ли тропаше?

— Ами аз. Кой друг? — пелтечеше смутено Куто. — Как да сляза? Страх ме беше в движение да сляза по стълбичката.

— Как може в движение да слезеш? Хайде сега. Чевръсто.

Куто не знаеше какво да прави. Не смееше да остане горе, че е страшно. А не смее да слезе, да не му се карат. И все пак по-добре е да слезе. И все пак се колебаеше.

— Не смея — каза той, — че ще ми се карате.

— Как няма да ти се карам? Спря цялото движение. Закъсняваме. Подай си ръката.

Тънките крачета забарабаниха по стълбичката. Той изтича и се мушна като мишка в колата.

— Това ли е момчето, дето ни забави? Добре, че не си строши главата. Можеше да паднеш отгоре.

Една сърдита жена измърмори:

— Защо оставят децата сами да пътуват?

А Куто вече успокоен се усмихваше доволно и разправяше:

— Да знаете колко хубаво се гледа отгоре. Като от втори етаж. Аз бях седнал на един куфар и ми глождеше. Гложде ми, а не смея да се отместя на по-удобно място. Много е страшно. Всичкото време подскачам и се държа за куфара, за да не отхвъркна. Ама на един завой наистина щях да изхвърча. Не ми се сърди, Къто. Обещавам, друг път няма да се качвам на покрива. Няма да се отделям от вас двамата.

— Обещаващ, обещаващ, ама следния път пак ще измислиш нещо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.